

[Elisabeth Bruun Olesen]

Når vi snakker om kurser og forsøgskurser, der skal foregå på kvinders præmisser, taler vi jo lige netop ikke om den skolebænkstrænedes præmisser. Det, vi har talt om, er, at det er nogle andre typer kurser, der skal til. Det er kurser med en anden pædagogik. Kurser med en vekselvirkning af noget praktisk og noget teoretisk. Kurser, hvor der er projektvejledere til stede hele tiden. Det er nogle mennesker, der simpelt hen skal fungere som alt mellem himmel og jord på samme tid, lige fra at være socialrådgivere til at finde ud af, hvordan kvinderne får passet deres børn i den periode. Der skal efterfølgende være mulighed for, at man kan samle tingene op og evaluere dem.

De kurser, vi tænker på, og som vi diskuterede, dengang vi kom med vores forslag, er netop en ny type kurser, og vi skrev faktisk i vores bemærkning, at den type kurser også skulle kunne være en form for adgang til visse erhvervsuddannelser, sådan at det, kvinder kommer på, ikke altid er nogle sidekurser, hvor de ligesom bliver opbevaret, og når der så er gået et halvt år eller et helt år, så kan de starte på det næste kursus.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg forstår udmærket, hvad det er fru Elisabeth Bruun Olesen mener, ikke mindst da jeg selv har været med til at opbygge sådan et forsøgskursusforløb hjemme i Horsens. Deri indgår mange af de ting, som fru Elisabeth Bruun Olesen nævner, så det er jeg fuldt på højde med, at det skal vi også.

Men jeg tænkte mere på, at hvis man som 35-36-årig besluttede, at nu ville man godt prøve at få en uddannelse, så er der en række adgangskrav for at komme ind på en sådan uddannelse, bl.a. at man har 8.-9. klasses afgangsprøver. Nogle er måske gået ud af skolen lidt før eller har ikke fuldført og har ikke den adgangsprøve osv. osv.

Her er der et eller andet sted efter min opfattelse – og det er kun min private opfattelse – en skævvridning i, at vi ikke kan medtage de erfaringer, mennesker kan have gjort i et arbejdsliv og i et privatliv, hvor de har klaret alle tingene selv, og lade det være en slags kompetencegivning i stedet for den 9. klasses afgangsprøve.

Det er da på mange måder udmærket, at man kan tale lidt engelsk og lidt tysk, hvor meget man nu kan nå at lære på de kurser på så kort tid, men den erfaringsverden, man har, bør altså tælle, når man først er ude over den pureste ungdom. Jeg forstår da godt, at man stiller de krav, når der er tale om unge mennesker på 16, 17, 18 år, men når mennesker har en erfaringsverden, bør den tælle med, og det var det, jeg prøvede at bringe frem til debat. På venstrefløjen får vi det vanskeligt i en sådan diskussion, og derfor tør jeg kun vove mig ud i at sige det på egne vegne.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det har været en lang – og jeg synes også god – debat; bl.a. har nogle af de seneste ordvekslinger været særdeles interessante. Jeg synes, man virkelig må sige, at ordførerne har forsøgt at lytte til hinanden. Nu håber jeg også, at mine få bemærkninger vil vise, at jeg har forsøgt at lytte.

Fru Jytte Andersen nævnte daginstitutionerne. Hun har fuldstændig ret; i daginstitutionerne begynder mange ting, både når det gælder sproglig udvikling og udviklingen af identifikation med voksenroller. Så spørger jeg bare: jamen har vi ikke netop i vores daginstitutioner et personale, som er meget bevidst om lige præcis det, vi taler om i dag? Det tror jeg. Der er for det første en kæmpe-dominans af kvinder blandt personalet, og jeg tror også, det hører med, at det er en gruppe af kvinder, som er særdeles bevidste om den opgave, de har i forhold til både drengene og pigerne i denne henseende.

Det samme gælder i folkeskolen. Forleden var jeg til en skoledebat, og et af de problemer, der blev rejst, var naturligvis, at det nu var 60 pct. af alle lærerne, der var kvinder. Antallet stiger og stiger, og tilmeldingerne på seminarierne tyder på, at det fortsætter i den retning. Jamen når fru Lilli Gyldenkilde så siger, at vi skal have flere kvindelige vejledere, må jeg svare, at dem har vi altså masser af, og vi har masser af kvindelige lærere. Børnene – både pigerne og drengene – i skolen, bliver i hovedsagen vejledt og undervist af kvinder, som er meget bevidste om dette her. Men sagen er, at disse vejledere og lærere ikke befinder sig i mandejob, men netop i ret traditionelle kvindejob, og derfor skaber